

Poština plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar

Leto XXIV.

8. maja 1928.

Številka 5.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

TISKARNA PANONIJA, M. SOBOTA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejtje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijeta leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Mollitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. roznoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so letos darovali v dinarah sledeči: Denša Ivan je poslao iz Chicage 8872 Din. Darovali so po 12 dol. to je kupili po en kamen eti: Denša Ivan i žena, Brezoviča, Helena Vuk, Žižki, Ivan Špilak i žena, Nedelica, Frank Horvat i žena, Črensovci, Jozef Ciglar i žena, Žižki, Društvo sv. Ivana Krstitela, št. 13. D. S. D., Prekmursko pevsko društvo „Jezero“, Tonj Balažic, G. Bistrica, Martin Hozjan, Črensovci, Štefan Kolenko i žena, Črensovci, Anton Farkaš i žena, Črensovci, Ivan Kavaš, Melinci, Matjaš Farkaš, Žižki, Štefan Lutar, Črensovci, a té so dali za letos samo 4 dol. — teliko dajo še dve leti; Jožef Györköš i Magda Brišar sta dala vsaki en dolar. — **Ti darovníki so plačali prvih štirinajset kamlov za dom sirot.** Nadaljni edenajset kamlov je nabrala Horvat Bara z Chicage. Poslala je 7325 Din. Kamle so plačali sledeči: Janoš Kovač z ženov, Črensovci 6, pa Verona Žalig, Črensovci 6 dol., skupno en kamen; Žalig Verona, Črensovci, 12 dol., „Društvo sv. Martin“ 12 dol., „Društvo sv. Ane“ 12 dol., Ivan Horvat, Črensovci iz Kanade, 12 dol., Bara Horvat, Črensovci, 12 dol. Jožef Petek z ženov, Trnje, 3 dol., Štefan Hablaj, Selnjca, 3 dol., Horvat Bara, Črensovci, 6 dolarov, skupno en kamen; Štefan Sobočan i žena, i Jantl Ivan i žena z Trnja, vsaki par 6 dolarov, skupno en kamen; Martin Hozjan i žena, Trnje, Jožef Kreslin, i žena G. Bistrica, vsaki par po 6 dolarov, kupno en kamen; Matjaš Tkalec i žena, Janoš Žalik i žena, Črensovci, vsaki par 6 dolarov, skupno en

kamen; Franc Peterec z ženov, Trnje, Jožef Peterec, D. Bistrica, Franca Vučko, G. Bistrica, vsaki po 4 dol. skupno en kamen. **Ti darovniki so plačali 11 kamlov, mamó jih zdaj že 25.** — Törnár Marija, Črensovci, 50 Din., Szép Janoš, učiteo, D. Lendava, 125, Čurič Martin, Črensovci, od dobljene nagrade za živino 50, občina Črensovci od najemnine za konike 500, N. N. Črensovci 67, Horvat Ana, Črensovci, 10:50 Din. — **Ti darovniki so kúpili eden črep za dom. Mamó jih zdaj že 33.**— Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. Odbor.

Srečna i nesrečna smrt.

V nekoj fari sta bogatin, ki je po svojoj trmastoj glavi brez pobožnosti živeo i vdovica, ki se je vsaki den vroče Mariji priporočala, smrtno zbolela. Plebanoš i kaplan ideta obiskat bogatina; ar pa je le hitro tüdi dovica želela dühovnika, ostanejo plebanoš pri bogatini, a kaplan pa so šli k dovici. Kaj se zgodi? Komaj stopijo kaplan s svetimi sakramenti v siromaško hižico dovice, jim ljübi Bog odpre düševne oči, i oni vidijo pri posteli pobožne dovice stati sredi angelov bl. Devico Marijo v nebeskoj svetlobi i zbelim robčekom betežnici znoj z obraza brisati. Kaplan ostrmijo. Zdaj Marija sredi angelov ponizno poklekne i v presvetoj hostiji svojega ljüboga Sina, Jezüša počasti. Spovednik prestrašeno položi sveto hoštijo na prestri stolič, Marija ga prijazno pogledne i njemi da srčnost za izvršitev njegove svete düžnosti. Dühovnik pobožno spove dovico i jo s svetimi sakramenti okrepi, opravi potrebne molitve, se ves trepetajoči Mariji za sv. blagoslov prikloni, zapüsti betežnico v Marijinoj podvorbi i s skuznimi očmi ide plebanoši v hišo bogatina pravit, ka je vido. Pa joj, komaj stopi v sobo bogatina, zagledne strašno prikazen. Čarne peklenske pozoje vidi, ki so vmirajočega bogatina napadale i ga tak strašile, da je betežnik po živinsko kričao i vse plebanošove tolažbe so bile zopstonske. Vsi navzoči so mislili, da so velike smrtne bolečine vzele betežniki pamet, kaplan pa, ki je vido strašno prikazen, je prestrašen odišeo i bogatin je žalostno vmro.

Iz „Domači nagovori“ — Bogoslav.

„Fantič le gori stani!“

Zveza poštenih dečkov.

Ali ti prijateo moj znati moreš, ka si ne sam na sveti. So drügi dečki tüdi, ve je poznaš. Zato ti nesmiš biti takši, kak tisti somar, šteri je pravo: „Či po mojoj smrti trava raste, to je meni vse edno“. Ve razmiš. Te oseó je mislo samo na sebe. Samo, da je on sit, drügi pa či-ravno poginejo. Takši „somar“ bi bio tüdi ti, či bi mislo samo na sebe, na drüge pa nikaj, čeravno prejdejo. Pa takših oslov je na sveti jako dosta. O, pa ravno dobri lüdje majo to falingo, ka dostakrat mislijo: samo, da sam jaz dober, drügi pa naj sam skrbi za sebe. „Sam jo sam pio, sam po hrbti dobio“. Ta pesmica je nej lepa. Krščanstvo nas vči inači. „Što vidi svojega brata v potrebi pa zapre srce pred njim, kak naj prebiva lübezen boža v njem“ pravi sv. Janoš. Dečko moj, tvojih bratov, tvojih pajdašov je jako dosta v potrebi. V nevarnosti so, da jih slabo pajdaštvo pokvari,

celo v pekeo spravi. Kak moreš ti to mirno gledati, kak mrzeo ostati, kda vidiš, ka drugi idejo v pogubo? Či bi što spadno v vodo, ali ga ne bi rešo? Podržiš njemi roko, količ, drog ali celo skočiš za njim v vodo z nevarnostjo svojega življenja, samo, da ga rešiš. Gledaj, kakšo skrb maš za njegovo telo, bar takšo moreš meti za njegovo dušo. O, či bi meli vsi ljudje več skrbi, več lübezni do drugih, bi ne bilo telko greha pa tüdi ne telko žalosti i trpenja na sveti. I či bi meli dobri dečki več skrbi i lübezni do drugih dečkov, šteri so nej tak dobre vzgoje kak oni, bi tüdi nej bilo telko slabih dečkov na sveti. Či bi se bio vsaki dober dečko potrüdo, da bi svoje pajdaše, bar ednoga spravo s krive poti na pravo, bi bilo inači. Čtite „Rožica s krasa“, čtite kak si je Ernest Mlakar, te blagi mladenec prizadevao druge rešiti i pobougšati. Meo je zapisana njüva imena s pripombami: Te je dober, s tem bi se šče dalo kaj napraviti, te je zgübleni, zakaj ne bi tüdi ti tak delao, čiravno nemaš zapisnika zato?

Či pa kaj ne zmore eden, to jih zmore več, či se vküp zemejo. V združnji je moč. Gnesden se vse združüje ali organizira, zakaj se ne bi združili dobri dečki ravno zato, ka nepokvarjene dečke čuvajo, na pol zapelane rešavajo, grde navade zabranijo? V vsakoj fari se združite i napravite v te namem

„ZVEZO POŠTENIH DEČKOV“

proti surovosti dečkov, proti pijanosti i razvüdzanosti.

Pošta.

Štefan Vogrin i tovariši. Vsem srčna hvala za pozdrav. — Ponüjen življenjespis drage vole sprimemo.

Vsem, ki so mi na god i k vüzmi pozdrave poslali se lepo zahvalim.

Naročnikom sobočke fare se naznani, ka M. Liste z Novimami vred dobijo v Prekmurskoj tiskarni, ne pa v Panoniji. Panonija je pošlje Prekmurskoj, ka de ležešo razpošiljanje.

Širitelom smo poslali vsakomi za dar edno knigo. Vzemite te mali dar z takšim srcem, z kakšim Vam ga mi poklonimo. — Vrednik.

Vsebina:

Nevtepenoj materi . . .	Stran 1	Živi posvet	Stran 8
Od „Doma sv. Frančiška“ „	2	Mali greh	„ 11
Obljüba Srca Jezušovoga „	4	Glasi iz doma in sveta „	14
Drüštvo i zveličanje . . „	5	Kralica majnika	„ 15
Dekle na ples	6		

NEVTEPENOJ MATERI.

Pozdravljana mati smilenosti, gospa sveta, kraljica nebes, devic devica, najsvetejša med svetci, svetlost slepih, dika pravičnih, odpuščenje grešnikov, zaslomba obvüpanih, krepost oslavljenih, zveličanje sveta, gledalo vse popolnosti, pozdravljena. Tvoja smilenost, o Marija, naj spravi grešnikom odpüščenje, krepost obvüpanim, tolažbo nevolnim, pomoč onim, ki so v nevarnosti. Po tebi naj pridemo k Sini tvoje-
jemi, naj nas po tebi sprime, ki nam je po tebi dani. Naj zagovori pri njem zamazek naše grešnosti tvoja nevtopenost, i tvoja Bogi tak draga

poniznost naj spravi odpüščenje za našo prevzetnost i gizdo; tvoja preobilna ljübezen naj pokrije vnožino naših grehov, i tvoja slavna rodovitnost naj da rodovitnost našim zaslüženjom. O gospa naša, srednica naša, zagovornica naša! tvojemi Sini nas priporoči, z tvojim Sinom nas pomiri, tvojemi Sini nas predstavi. Daj, o blagoslovljena, po milosti, štero si dobila, po smilenosti, štero si rodila, da on, ki je skoz tebe šteo postati deležen naše slabosti i nevole, naj po tvojoj priprošnji nas včini deležne svojega blaženstva i svoje dika, Jezus Kristuš, tvoj Sin, naš Gospod, ki je nad vse hvaljen na večne čase. Amen. (Sv. Bernard po Man. Prec.)

Od „Doma sv. Frančiška.“

Zahvala. Toplo se zahvalimo Cigan Jožefi, cestnomi nadzorniki i Ritlop Ivani, cestari, oba iz Črensovec, za zemljo, ki sta nam jo darovala za navoženje njive, štero smo kupili od Salaj Martina i Hozjan Kate v Črensovcih. Bog plačaj težakom iz vseh občin Črensovske fare, ki so nam to zemljo brezplačno skopali, foringašom iz občine Črensovci i Žižki, ki so nam jo, okoli štiristo voz brezplačno zvozili i Halas Jožef z Črensovec, ki so nam navoženo njiyo brezplačno zorali.

Za trgovce, obrtnike i inteligenco smo dali edno prošnjo našampati, v šteroj te prosimo za milodar na hišo sirot. Te pole s čekom vsem dostavimo. Prosimo je, naj nas ne zavržejo.

Kak se lahko špara za sirote? Mi smo našampali jezero listekov. Vsakomi, ki se javi, pošljemo brezplačno te listek. Na te listek je naštampano, ka či več ne, bar *edno paro*, to je štri tao filera denemo k strani za sirote, 1) gda kaj odamo, 2) gda plačo dobimo, 3) da se nam povrne posojilo, dug, ali obresti od teh penez, 4) gda dobimo peneze z amerike, ali z drugih krajov i 5) gda se vrši v našoj hiži kakše goščenje, kakti gostüvanje, krstitje, godovno i drugo spodobno. — Pri vsakoj priliki denemo k strani pravimo pol dinara, dinar, pa či ščemo več ali menje, samo nekaj k strani denemo za sirote. Vsaki mesec te prišparane krajcare odnese naš odposlanec, koga za to odločimo, za sirote. — Mi bomo te listeke ponüjali, vi je pa sprejemajte i podpišüjte. Sirote tak pali dobijo pomoč, Vaše duše pa smilenje od ljubljenoga Jezusa, Oče sirot. Vsaki, ki šče te listeke dobiti, naj se zglasi pri nas v „*Uredništvu Marijinoga lista*“.

Odavajo se belice, piceki, prasci, teoci, blago v bunti, vino v krčmi, več reči na senji itd. itd. pri vsakoj odaji *denite k strani bar edno paro!*

Plačo dobi hlapec, dekla, uslužbenec, delavec, pomočnik, mešter, uradnik, — *naj da od vsake sirotam bar edno paro!*

Zdigneš intereš od svojih penez ali se ti šuma povrne — *daj od toga bar edno paro sirotam!*

Peneze dobiš od kumo, od botre, od roda z Amerike, Kanade, Australije itd. itd. — *bar edno paro vošči sirotam!*

Veseli si, Bog te je pozvao v zakon, slüžiš goščenje, ali krstitje! — Veseliš se svojemi godi, veseliš na kolinaj, na prvešćih (prvičüvanji), med prijatli i znanci, na romanji, na prošćenji

itd. itd. Spomni se pri tom veselji z sirot i deni njim k strani *bar edno paro!*

To ka smo Vam tū razložili, je na teh listekaj. Malo je edna para ali pravimo pol dinara, ali če jezero ljūdi da vsaki mesec pol dinara, je to 500 Din na mesec, ali 600 Din na leto. Z malih kapljic se nabere velika voda, z malih zrnica obilno mele, z malih par pa jezerke dinarov! Probajte te pare vkūpdevati za sirote, te vidili, kakši blagoslov bo za nje rosio na vas Oča nebeski!

Črensovka občina je že tak včinila. Peneze je dobila 15. aprila, gda je konike vōdavala. I od dobljene šume nam je dala 500 Din. za sirote. Tak naj delajo i drūge, pač vse občine i vse hiže, pa sirotam naj dajo bar edno paro ali pol dinara, gda do kakših penez pridejo.

Edenajset novih kamlov smo dobili z Amerike. Nabrala je Horvat Bara Makotrova. Imena darovnikov so med dari objavljena. Zdaj že mamō 25 kamlov. Bog povrni jezerokrat!

Eden novi črep smo tūdi dobili, kūpila ga je črensovka občina z svojim više imenūvanim darom i z menšimi dari drūgih darovnikov, kak niže objavimo. Bog plačaj obilno. Črepov mamō tak 33.

Kelko kamlov nūcamo? Osemsto. — Što kūpi te kamle? Amerikanci i ki prek mej naše države tak ali še bole slūžijo, kak oni. Kelko košta eden kamen? — 12 dolarov. Kelko ji mamō že? Dvajseti pet. Kelko jih še trebe? — 775.

Kelko črepov potrebūjemo? Osemsto. — Šta kūpi črepe? Smilena srca naših domačih. Kelko košta eden? 12 dolarov ali 650 dinarov. Kelko jih mamō že? Treseti tri. Kelko jih ešče trebe? — 767.

Ki mate svoje domače ali drūge poznanca v Sloveniji ali na Horvatskom, lepo Vas prosimo, pište njim i je oprosite, naj prevzemejo pobiranje za dom sirot. Gda pride odgovor, pridite k nam, ka njim pošljemo pole i čeke.

Vsaki sin i vsaka hči Slovenske Krajine naj podpira sirote svojega kraja, gdekoli je!

To naznanja ODBOR za zidanje sirotišnice
„Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Obljube Srca Jezušovoga.

IV.

„*Bom njim varno zavetje v življenji, posebno pa v smrti.*“ To je obetalo ob štrtim Srce Jezušovo tistim, ki je bodo prav častili. Zavetje najdejo v njem i v žitki i v smrti. V žitki, gda nastanejo viherje skušnjav, gda bodo se bñdile strasti tela, gda svet razprestre svoje na videz rožnate, po pravici pa čemerne mreže. Zavetje dobijo, gda priromajo križi, gda edni ešče ne odidejo i novi se že pripaščijo, ka se na pragi dñše srečavajo. Zavetje najdejo častilci Jezušovoga Srca v tom, gda svet zažene preganjanje proti njim, gda se njim nezahvalnost reži škodoželjno za dobrote, ki so je delili, gda hñdobija i krivica slavi zmago nad njihovov dobrotov i pravičnostjov. Srce Jezušovo njim bo zavetje, kak streha potniki, kak drevo ptičici, kak brlog zverini, kak materno naroče boječemi deteti. Vidite sladke dñšice, zato ne je dovalo Jezuš, ka bi rana njegovoga srca po goristanenji zacelila. Odpreto jo pñsto, naj bo pot za njegove častilce v njegovo Srce, kde zavetje najdejo v življenji — pa tñdi v smrti. — Smrt! Smrtna vñra! Vse zapñstimo i vse zapñsti nas. Stalno bo prišla i prinesla nam bo sodbo. Tak nam svedoči sam Bog: *Določeno je ljudem ednok vmreti, po tem je pa sodba*“ (Hebr. IX. 27.). Sodba. Kakša? Poslušajte, ka pravi sam večni Sodnik, Gospod Jezuš Kristuš: *„Povem vam, da za vsako prazno reč, štero bodo ljudje gučali, bodo odgovor davali na sodnji den.“* (Mat. XII. 36.) Če že od vsake prazne reči moramo dati odgovor, kelko bole ka moremo od grešne reči, od grešnih misli, želj, gučov, djanj i zamñd. Tisti nam naznanja ostročo sodbe, ki de nas sam sodo. A ravno tisti nam tñdi tolažbo obeče proti toj ostroči: zavetje v svojem srci, če to goreče čestimo. O, večna hvala ti bodi, smiljeno Srce Jezušovo za to tolažbo. Ubogi grešnik, ka bi si začeo na den sodbe, če zavetja za mene ne bi bilo. Zdaj pa mam ne samo zavetje, nego zavetje ravno v tistom srci, štero sodbo nad menov spregovori. Večna hvala ti bodi Srce Jezušovo za dobroto, ka sem te mogo spoznati, ka sem se navčo te častiti. Mirno gledam nevolam življenja i strahotam smrti v oči, ti mi zavetje boš.

V.

„*Razlejao bom obilni blagoslov na vsa njihova podjetja.*“ Ka je podjetje? Vse naše poštene žele, vsa naša dobra nakanenja, vsi naši dobro-

hotni nameni. O koliko teh podjetij je v človečem srci?! Gda se narava meseca maja zbudi i si obleče rožnati plašč — nega v tom toliko zelenih travic, toliko cvetečih rožnih glavic i ne glasi se njoj skoz ptički gr toliko pesmic, kak je hrepenenj, vroči želj v človečem srci. I vse te žele blagoslovi Jezuš v tistih srcah, ki častijo njegovo srce. Blagoslovi tvoje žele mati; jeli, da jih dosta gojiš pri tvojoj deci! Blagoslovi tvoje žele oča; vaše, deca, vaše, zakonski, vaše ledični, vaše nedužna dečica, vaše spokorniki! O kelikokrat sem Vam je spunila že skrita žela, za štero nišče drugi ne je znao, kak samo Bog i vi. Spunila se je, ar je Jezuš ne pozabo tiste reči, z šterov si dobra duša svojega bližnjega navčila častiti njegvo srce. I blagoslovo bo, obilno bo blagoslovo tebe i vse tvoje, samo ostani stanovitna v njegovom častenji. Te blagoslov se pa bo posebno kazao v duhovnih rečeh, v napredki popolnosti, v zatiranji greha i strasti i v velikom naraščaji ljubezni do Boga. Srce Jezušovo blagoslovi nas!

Drištva i zveličanje.

IX.

Zdaj, gda se že približavlemo proti konci naše razprave od cerkvenih bratovčin, kak smo obečali damo odgovor na ugovore, štere smo dobili ali vüstmemo ali pismemo.

Gda smo začeli z tov razpravov, je zašümelo med našinti naročniki, kak v koši med včelami, gda se koš gene. Tüdi naše dobre duše so zašümele. Se zna, da ne vse, pa vnoge. Mislile so si te dobre duše, ka je mi ščemo vö z bratovčin spraviti i nove kotrige od vstopa odvrnoti. Pa zmotile so se. Zdaj, gda so že preštele celo našo razpravo, so spoznale, da smo je mi po pravici šteli ešče globše v bratovčino spraviti, da smo njim pokazali dühá, kakši more ladati v bratovčinah; i gda smo njim toga pokazali, smo odprli tüdi pot i to prijetno napraviti za one, ki neso ešče v bratovčinah.

Ništerni so nadale tolmačili naše reči, kak da bi mi proti Marijinim družbam pisali. Tüdi tej so se zmotili, kak ti prvi. Mi smo pisali **proti pretiranosti**, štera misli, ka je tisti nekrščenik i se nezveliča, ki ne je v kakšoj bratovčini ali ka je samo tisti kaj vreden, ki je v Marijinoj družbi, tisti pa, ki bi bio v drugih bratovčinah, pa nikaj. Mi smo to dvoje krivo naziranje pobijali z navukom sv. kat. Cerkeve i stem več hasnili bratovčinam vsem i zato tüdi Marijinoj družbi, kak če bi cele strani hvale napisali od edne ali druge bratovčine, ne bi pa napisali fundamenta: **istine**, tiste istine, štera pove po Kristušovom navuki, ka je bratovčina i ka neje.

Vzemimo zdaj naprej ugovore i dajmo odgovor na nje.

1. **Ne je bilo dobro napisano, ka niedno drištvo ne je potrebno za zveličanje. Moglo bi biti napisano, „ne je neobhodno potrebno za zveličanje“.** Tak se glasi protiugovor. To telko pomeni, ka bi se v katekizmuš moglo našstampati: „ka poleg vere i zdržavanja zapoved so pod gotovimi pogoji obhodno potrebne tüdi bratovčine za zveličanje.“ I če se to naštampa, te je katekizmuš več ne katoličanski, nego nove, krive vere. Pazimo zato na svoje reči, ka gučimo ali pišemo, ka Kristušovoj večnoj istini ne bomo škodili. Kristuš je pravo i njegova Cerkev tüdi samo to vči, **ka je za zveličanje nikaj drugo ne potrebno, kak vervati, ka**

je on včio i zdržati, ka je on zapovedao. Bratovčine neso zapovedane. A jako hasnovite so i se vsakomi priporočajo ne zato, kak da bi potrebne bile, nego zato, **ar so pripomoček**, ka mi ležej, popolnej lahko verjemo Kristušov navuk i držimo njegove zapovedi. Vse zavisi od toga, če smo ponizne, goreče kotrige bratovčine, ki njena pravila verno spunjavimo.

2. Te drügi se glasi: „**Ali Magdalena pri Jezušovi nogaj ali bi dosegla takšo popolnost, či ne bi bila v redi sv. Frančiška?**“ Magdalena, je pri Jezušovi nogaj ravno jezero i petsto let prle klečala kak se je sv. Frančišek narodo. Kak je mogla te priti v njegov red, zaistino ne razmimo. To bi se samo tak moglo zgoditi, ka bi se ešče ednok mogla na svet naroditi, ali pa, da so jo v nebesaj spisali v tretjired, naj se posveti i spopolni. Ali kak prvo, tak i to drügo trditi je proti verskoj istini. Če bi se človek lahko znova narodo, nega večnoga pekla; — če se pa dšue v nebi spopolnjavajo, pa nega večnoga blaženstva; navuk Kristušov pa nasprotno zapovedava vervati večnost i pekla i nebe, i trpljenja i blaženstva. Te ugovor vsebúje zato znova edno novo krivo vero.

3. „**Pokojni nedelski plebanoš so ne meli Marijine družbe, ali so zato bole častili s svojimi farniki Bl. D. Marijo, kak vnogo Marijinih družb.**“ Tü je pisec preveč povedao, mogo bi napisati: „**kak ništerne Marijine družbe.**“ Te tretji ugovor. Naš odgovor na njega je te. Če pisec sam priznava, da je pokojni g. Kúhar bole častio z svojimi farniki Bl. D. Marijo, kak „nešterne Marijine družbe“ sten je tüdi to priznao, ka smo mi pisali. Zakaj? Marijina družba je jako lepa reč, je pot, puna z najlepšimi rožicami. Na to pot, med te lepe korine, či samo „ništerne“ čemerne kače pridejo, so **vnogo, prevnogo** kvara napravile, ar varno se več tü nemre hoditi i Marijina slava nezgovorno trpi. Ali je Kristuš lahko ne „**celomi sveti**“ jaj povedao, čeravno je gučao od spake samo ednoga človeka? Če so **nešterne** Marijine družbe slabe po trditvi ugovora, te so zaistino **vnoge** slabe, ar **nešterno** zrno čemera je **zaistino vnogo čemera**. Nišče pa naj ne misli, da mi tü kažemo na Marijine družbe v Slov. Krajini. Bog nas čuvaj kaj takšega! Mi povprek od vses gučimo, da vsem hasnimo (Dale).

Dekle na ples.*

Iv—k, Krog.

Sv. Peter Krizolog pravi od plesa: „Što se šče z vragom radúvati, tisti se nemore s Kristušom veseliti.“ Pitam Vas dekle, pa tüdi dečke, kda se pa po navadi pleše? Zakoj plešete? Kde plešete? Bodite tak odkritosrčne i mi odgovorte: Plešemo navadno ponoči, plešemo zavolo veselja i kratkoga časa i plešemo največ v oštariji. Dobro je. Zdaj se razmimo. Pravite, ka plešete ponoči. Noč pa ma svojo moč. Draga dekla, ali si že kda premislila, ka maš od plesa i či sploj kaj maš. Či si ešče toga nej premislila, pa zdaj premisliva i moreva povedati, ka maš dosta od toga, ja ešče preveč. Poglednimo zdaj te dobrote. Povejmo, ka si živela do zdaj čisto, deviško. V glavi se ti yse vrti od

veselja. Večer de ples. Okoli matere hodiš kak mačka okoli vrele kaše i prosiš mater za dovoljenje. Oča ti ne delajo telko skrbi, vej do mati že očo potolažili. Slaba mati, štera ti dovoli iti na ples. Večkrat se pa zgodi, ka nanč stariše ne pitaš. Že komaj čakaš, ka bi postao večer, tak te noge srbijo. Prideš na ples. Oči iščejo, či bi našle kakše prijateljice, ešče bole pa, či je tudi kaj lepi dečkov. Oči ti zažarijo od velkoga želenja za plesom. Sedeš s prijateljicami k stoli in začne se piti vino. Dobite moško družbo, šteri davajo za vino. Pleše se ples za plesom. Po plesi pa k vini, štero se že cedi po stolaj. Dečki so skoro že vsi pijani. Tudi dekcle so že pri koraži. Pari plešejo. Ti držiš dečka on pa tebe. Pridejo plesi, pri šteri prideta v veliko bližino. Oči vama gorijo od nerednoga poželenja. Obraza se dotikata. Dečko je pijan i ti pripovedava grešne stvari. Tudi ti si pri koraži in se njemi neščeš zameriti i njemi vse prav daš. Oba sta preveč segretiva i iz oči Vama sija peklenski ogenj. Ti postaneš kak vosek i on dela s tebov po svojoj voli. Vročiva ideta vō na zrak i včasi vaj nega nazaj po cele vōre. Postoj dekla i misli!

Neduznost na plesi vmera, vmerje pa na poti domo. Muzikanti pa neduznosti smrtno pesem igrajo. Drugi den po plesi ti je za nikoj nej. Glava, noge i celo telo te boli. Ne počutiš se srečno, zato ka je vse veselje minolo. Znabiti jočeš, kda si zmisliš, ka za greha si napravila. Znabiti si zgūbila tvoj kinč, tvoj zlat, to je čistost dūše i tela. Bojiš se špota i to vnogo in vnogo spravi v smrt. Zgūbi vsakšo tolažbo i veselje za življenje pa ide sama rada v smrt. To se dogaja posebno v varašaj. Dosta i dosta se jih tudi prehladi i zgūbi svoje mlado življenje. Vsakši plesalec i plesalka lahko zagreši. Sv. Janoš Krizostom pravi: „Či bi bilo telko svetli zvezd na nebi, kak se je že greha napravilo na plesi, bi bila kmična noč svetlejša, kak beli den.“ Druga knjiga pa pravi: „Ležej je beli sneg v gorečoj peči občuvati, ka se ne razstopi, kak se na plesi greha obraniti.“ Sv. Dūh pravi: „Ne mej družbo s plesalkov“. Nesramna plesalka je bila kriva, ka je zgūbo sv. Ivan Krstiteo glavo. Sv. Efrem pravi, ka je kristjane včila plesati sama peklenska kača. Ples oslepi moške i pogūbi ženske. Nad plesom angelje žalūjejo, hūdi dūhovi se pa veselijo. Sv. Avgustin pravi, ka se v sredi plesa vrag vrti. Že neverni pogani so ples zaničavali i pravli, ka samo tisti pleše, šteromi se pamet meša. — Premisli draga dekla, kelko greha napraviš sama i kelko poželenj zbūdiš pri drugih, že samo s tem, ka ideš na ples, od šteroga znaš, ka ti je prilika na greh. Vsaka bližnja prilika za grešiti, je najmre greh. Od plesa pa boljše

prilike za greh nega. Znabiti de pravla ta ali ova, ka se njej nikaj nemre zgoditi i ka pleše samo zavolo igre. Prosim te dekla, ne laži sama sebi. Vnoga i vnoga je bila boljša od tebe i bole verna, pa se je pogübila. Če pa plešeš samo zavolo igre, pa mi povej, zakaj ne plešeš sama ali z deklinami? Premisli i po pravici odgovori sama sebi.

Vidiš mladina, ka nemaš nikaj dobroga od plesa. Boga odbiješ od sebe i daš moč nad sebov hüdomi dühi. Ali resan misliš, ka po tebe ne pride smrt? Ali znaš leto, mesec ali vöro tvoje smrti? Ka bo s tebov, či merješ po plesi v grehi? Pomisli na večnost! Ali večni ogenj ali večno blaženstvo. Sveto pismo pravi: „Svet preide i vse njegovo poželenje, samo što spuni božo volo, ostane vekomaj.“ Premisli vse to i či ešče maš kaj zdrave pameti i verješ, ka Bog kaštiga greh, opüsti ples.

*) Tü sem gučao od plesa v oštarijaj, nej pa od plesa na gostüvanji, šteri je pa lejko tüdi navaren.

Živi posveti.

Številne so razne lepote . . . razni posveti . . . Vendar so bile vse pozvane, da te pridružijo k Zveličiteli, da bodo nameščene pod svetov strehov hrama božega i da tam vršijo svojo službo. Vsaka krščanska düša, bila ona što-šte, pozvana je i na to obvezana, da bar od časa do časa vrže trakec vere i lübezni na tabernakel. Či ti je teda čelo ovenčano z vencom dišečih rožic, ali ti je srce zavito z vencom krvavoga trnja; če ti je življenje neprestana zmaga, ali neprestana pot križa — Jezuš te je zvaio, ti si ga nasledüvao, i zdaj si nameščeni — kak novi duhovni posvet v v velikom venci med drugimi i svetiš pred' Jezušom.

A koga vse vidim v tom venci? . . .

Vidim dete — dete čistoga srca, čistoga kak angelsko miseo, düha svetloga, kak škrlat rajske zorje. Ono prinaša svojemi Zveličiteli speve i pozdrave svojega nedužnoga odüševljenja, nežno dišavo svoje lelijansko

bele čistoče, vedri sijaj svojih oči, v šterih se blišči krstna nedužnost, kak sivo nebo, v bistrom gorskem jezeri.

Od postojekih neviht šče to dete niti ne sluti. S svojim Zveličitelom guči z detinskov prostodušnostjov i odkritostjov, kak s svojim očom; prvi njemi: kak ga rad ma . . . pripovedavle njemi zavüпно i srčno, ka njemi srcece veli . . . na njega zavüpa svoje skrivne žele i vse svoje bodoče zadeve . . . odkrivle njemi svoje batrivne načrte, ki so se osnovali v njegovoj nežnoj glavici . . . pošepetne šče njemi svoj dostakrat zagonetni strah . . . končno skrije svoje ličece v male rokice i se naednok zasmeye i zajoče od milobe. —

Vidim devico — svojo mladost je posvetila Bogi! Ona je bila vzgojena v bridkoj školi samozatajüvanja, rano se je privčila križi i žrtvi. Ali ona pozna tüdi sladko, skrito srečo düše, štera zna nekaj od Getzemanškoga ograda i od slednje večerje.

Gotovo je pri vsakom stopaji po dnevi ona sipavala svetlobo svoje potrplivosti, vdanosti i lübezni na nevalo i bolezen siromakov i betežnikov, — zdaj si malo počivle pri nogaj Jezušovih, pa si nabira novo moč, ar zjütraj more iti, da deli med stolicami svoje siromaške škole, ali v drugih dvoranaj svoje bolnice novo bogastvo svetlobe — i ona ga črpa od tü iz tabernakla. Glej, ta deviška svetilka se briga samo za to, da njena svetoba gori ali pred tistim Jezušom, ki ležeči trpi na bolniškoj posteli v bolnici, ali pa pred tistim Jezušom, ki prebivle v robstvi svoje lübezni. —

Vidim dobro — *katoličansko mater* — gledam jo, ona tü kleči poglobljena v molitvi . . . trepeče od straha pred bodočnostjov . . . mračne slutnje njoj prevzemljejo srce . . . ona je v preminolih dnevaj doživela dosta razočaranja. Vendar prikrivle svojo globoko žalost z veselim nasmehom! . . . Ta pobožna trpinka zdaj prikažüje Zveličiteli skuze svoje tihe vdanosti i moleča prosi Jezüša, naj preleje svoj blagoslov na njeno deco. — Bog zna — ne prosi-li mogoče odpüščenje, ali prosi Jezüša, naj vzeme v obrambo njeno deco i njihovo bodočnost . . . !

Mogoče je ona srečna mati, štera šče dati počinek svojoj velikoj radosti! A kde bo zaistino najšla bolše i varnejše mesto, da presadi cve-tek svoje sreče, kak tü v senci svetoga tabernakla? Kde more bole i sigurnejše shraniti sadove svoje lübezni i vse svoje vüpanje, kak ravno pri Jezüši? —

Zdaj pa zdihavle — *popolnoma nesrečna ženska!* Angeo sreče zapüsto je njeno hižo . . . Poslednjo pribežališče njoj je šče samo sveti tabernakel! Meč brezverstva njoj znova dnevno prebada srce! O to strašno brezverstvo, to pohüjšanje, ki njoj zdaj sedi na domačem ognjišči, njoj popolnoma zastrupilo življenje . . . zidove njenoga stanüvanja zaraslo s trnjem . . . vsakdenešnji krüh družinski namočilo v žuč . . . oh sramota, — drzne se šče onečastiti zakonsko vernost.

A zdaj tü prihaja — *spokorjena düša* — njena bolečina izvira iz globočine srca, štero se končno šče osloboditi iz robstva greha, želeča se obrniti na poš kreposti, O kak je lepa i značilna ta svetilka, kda gori pred Najsvetejšim!

Angelci okoli oltara se čüdiyo njoj i od začüdenja vtihne pesem njihove hvale, da njim ne zbeži nieden glas te ponizne spokornice, v šteroj se čüдно zлага srčna spokoščina s ponovnim oslobodjenjem od greha. S punim glasom naj odmeva v njenom srci i ga napunjavle z radostjov.

O püstite, vi nebeski dühovi, püstite spokornico, da v vašoj navzočnosti moli, ar svet neje vreden, da jo poslušša, a nebi bio niti sposoben, da zarazmi njeni glas! Njena molitev je preveč vzvišena za ljudski razum i za ljudsko občutljivost. Takše melodi.e spevati med sinami greha bi pomenilo — onečaščenje! . . . Jedini, ki razmi i prerazmi vso lepoto takše molitvi, je Jezuš . . . i nišče, nišče na sveti neje zmožen, da na takši veličasten guč da povolni odgovor . . . da nevoli te duše pomogne, samo jedini On — božanski Zveličiteo! —

Naj kralovi toga sveta jezero svetilk iz čistoga zlata razvesijo v naše cerkvi . . . vendar ma v sebi več vrednosti ona priprosta svetilka, ki tam moli . . . Ar je tak neizrekljivo lepa njena žalost i tak čista njena lübenze, da celi sijaj, vsa dragocenost kralevskih svetilk popolnoma potemnüje pred njov. —

Bogi posvečeni — dühovnik — se spüšča na kolena, da moli . . . Za koga . . . zakaj . . . bi bio on tüdi tü na sveti, či ne za sveto Hostijo i za volo svete Hostije? . . . Ve davle ta hostija čast njegovoj obleki, moč njegovomi apoštolati . . . mironosno oiožje njegovim borbam? Neje li ta Hoštija krüh njegovoga življenja v vüstaj njegovih, bitje njegovoga srca, . . . ideal njegov . . . tolažba njegova . . . plača njegova za vse njegove moke i napore? . . . Neje li ona sunce njegovoga življenja . . . njegov Bogv . . . i njegovo vse?

O sluga boži — Kristušov dühovnik, ti si posvet, ki more svetiti lüdem! . . . Ti znaš predobro, kak hitro bi vgasno tvoj posvet, či dnevno nebi črpaol za njega z tabernakla nove hrane i moči v svojoj dugotrajnoj molitvi. Ti klečiš tü pred oltarom, da častiš i moliš Jezušä z gorečim plamenom svoje dühovniške lübenzi, a Jezuš zato davie tvojemi posveti vsaki den novi sijaj i novo toploto.

O kak bi bio tužen, püsti i zapüščen hram boži, či v bližini njegovoga tvetoga tabernakla ne bi več dühovnikova svetilka širila svojo dragoceno svetlobo!

Končno vidim düšo, ki se s hitrimi stopaji približavle h grobi i večnosti . . . prek mere otrüjena od svoje duge i trnjave poti . . . Šče samo nešterno minoto i smrt bo nesmileno vničila to svetilko . . . ona bo šče vmirajoč poslednji svoj trakec vrgla na sveti tabernakel . . . ona se bo razstepla vsa na podnožji oltara . . . i bo spadnola na stube oltara! . . .

Da prerazmiš misli i čüvstva, ki preobražüjejo to düšo pri zahodi sunca njenoga življenja, bi se mogeo popolnoma v njö preseliti . . . Nega več nikše megle, nikšega oblaka med njov i Jezušom . . . Slobodnejša je med njenim i Jezušovim srcom vodina vere, štera teče gor, i lübenzi, štera se spüšča k zemli.

Predvečer je večne zorje! Vütro bodo čüli nebeski stanovniki zakonsko prisgeo, zakonski odgovor, šteroga nemore pokvariti lüdska prhkost i slabost. I potem se bo pravilo: z ednim posvetom je menje v senci velike skrivnosti! Z ednim posvetom je več v nebeskoj slavi!

Vsaka düša, ki stoji na pragi večnosti, ma že naprej čüt slave, ki jo čaka. Zato da düška nadnaravnoj lübenzi, štera včini vse, samo da pretrgne i slednjo nit, ki njoj srce z zemlov veže. Kak bi zdaj rada zbrala i zjediniła vso svetlobo, z šterov je celo vrsto let svojega euharističnoga življenja sijala, da kak lepa zvezda lübenzi na vse veke sveti pred Jezušom.

V svetom evangeliji so ravno tista mesta najlepša, kde vidimo božanskoga Zveličitela obkroženoga z betežnikami, nevolnimi i nesrečnimi vsake vrste, ki jokajoč i proseč vtegüjejo svoje roke proti Zveličiteli i v Njem najdejo tolažbo, ozdravljenje i okrepo. Če bi se Jezuši odvzeo te večnec nevole človečanstva, bi lübi Zveličiteo gotovo zgübo vse svoje veličanstvo kak krao smilenosti . . . iztrgali bi se najdragocenejši biseri (džündži) ž njegove krone! . . .

Tak je s presvetov Euharistijov: odstranite düše, štere prihajajo k Zveličiteli v oltarskom Svestvi s svojov molitvov i nevolov, pa bo euharistična lepota naših cerkev zgübila svojo najdragocenejšo krasoto i najlepšo milobo. Oltar, stanüvanje Zveličitelovo išče od človečanstva svetlobo kreposti: nedužnosti, požrtvovalnosti i neomejenoga zavüpanja. Človečanstvo odgovarja na te zahtev i pošila svoje najbolje odebrane düše i zahteva od njih: naj v njegovom imeni den i noč gorijo pred Svestvom lübezni.

Nesi šče nikdar sküso zvišeno lepoto: vöro molbe pred tem največšim kinčom? . . . Nesi šče nikdar najšeo srečo: nalogo večnoga posveta? . . . Nesi šče nikdar zaželo, da bi ti življenje poteklo v bližini Jezuša? . . .

Da, jaz te smem šče nadale pitati: ka šče nesi nikdar meo edno slobodno vöro, ah, ka pravim vöro . . . par minut . . . za to sveto Hostijo, štero pred sebov vidiš, šteroj se maš za vse dobro zahvaliti? . . .

Draga krščanska düša, ne troši svoj posvet tak popolnoma zobston v gostih oblakaj praha, ki ga nosi te svet! Prinesi ga svojemi Zveličiteli v tišino svoje cerkvice, da tü obsipavle ponizne dverice svetoga tabernakla. Veri, da i najmenši i *najsiromaškejši* posvet, ki gori pred Jezušom, je brezkončno lepši, kak sijajno sunce, štero sija nad nečimernostjov i grehom toga sveta!

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: Bogoslav.

Mali greh.

(Spisao: A. Beltrami — Poslovenio: J. T.)

VIII. Poglavlje.

Naša zasleplenost je tak velika, da dostakrat pravimo: „Ka pa je to takšega, či so purgatorijske moke tak velike? Vej se zato ednok itak dokončajo!“

Te ugovor je izrekao sv. Avguštin: „Pa bo lahko što pravo, ka zato, či bom dugo trpo, vej se bom ednok že rešo.“ I odgovori nato: „Za božo volo, bratje, ne gučite tak!“ Ar tiste moke, majo dvoje tak grozno trajanje, da že sama miseo na to trpljenje vzbüdi v nas silno grozo.

Prvo trajanje je takše, kakše si düše same predstavljajo. Znamo iz različnih razodetij, da edna sama vöra v purgatoriji se zdi tistim nesrečnim düšam dugša, kak celo stoletje. To dozdevanje pa povzroči skrajna nepotrpežljivost i hrepenenje po gledanji božem, pa tüdi grozota njihovoga trpljenja. Tüdi tü na zemli se nam zdi edna sama neprespšana noč cela večnost, posebno či smo betežni.

V letopisih očetov kapucinov čtamo eto nenavadno zgodbo (kniga III. leto 1618.):

Kda je bio o. Hipolit iz Skalvi izbran za gvardijana i magistra novincov (vučitelja tistih mladencov, ki so ravno vstopili v samostan), se je prizadevao na vso moč, da bi vcepo v njihova srca tiste jakosti, štere so potrebne za njihov vzvišen stan. Zgodilo se je pa, da je eden od novincov, šteri je jako lepo napredüvao v popunosti, vmro ravno te, kda oče garvandijana ne bilo doma. Naznanili so njemi nesrečo i se je vrno ešče tisti večer.

Po polnoči so opravili za njega matutin (jütrašnje cerkvene molitve) i kda so drugi odišli iz cerkve, je ostao o. gvardijan ešče malo v korusi, zatoplen v pobožno molitev, da bi v njoj najšeo tolažbo i moč zavolo zgübe toga novinca. Naednok zagleda pred sebov pokojnoga, obdanoga z ognjom, i njemi pravi siromak: „Predragi i dober moj oča! Podelite mi, prosim, blagoslov. Zavolo male falinge, štero sam včino proti pravili, se nahajam zdaj v purgatoriji, da zadostim božoj pravičnosti. Dober Jezus mi je dovalo, da se obrnem do Vas i mi Vi naložite pokoro, štera se Vam zdi primerna, po njej pa poletim v naroče Oče nebeskoga.“ Genjen od toga pogleda i govorenja, njemi je gvardijan včasi dao blagoslov iz vsega svojega lübečega srca, za pokoro njemi je pa naložo, da naj ostane v purgatoriji do „Prime“ to je nekako do osme vöre zajtra. Kda je to začüo novinec, je začeo drkati gori i dolj po cerkvi kak kakši zdvojenec i kričao: Nesmileni oča! Srce kruto i brez lübezni! Kak je to, da tak ostro kaštigate hibo, štero bi v življenji meli samo za malo disciplinarno nepopunost? Oh vi nepoznate grozovitosti mojega trpljenja! Oh pokora naložena brez smilenosti!“

I kda je to spregovoro, je premino. Siromak gvardijan, ki je mislo, da je bio jako milostiven v podelitvi pokore, je začüto kak so se njemi zježili vsi vlasje od straha i žalosti, pa bi rad popravo to svojo zmoto tüdi z lastnim življenjem. Ali ne njemi je bilo već dano popraviti. Pozvono je z zvoncom v spalnici, zbrao brate v kor i jokajoči povedo, kaj se je zgodilo. Zapovedao je, naj včasi začnejo moliti Primo. Morebiti je s tem djanjom skrajšao nekoliko pokojnikovo trpljenje. Ali siromak gvardijan je noso v svojem srci celo življenje spomin na te pretreslivi dogodek i je dostakrat pripovedavao, da je meo do tistoga časa jako nepopolno mnenje od purgatorijskoga trpljenja.

* * *

Rossignoli pripovedavle v svojoj knigi „Čüde Purgatorija“, štero je spisao na prošnjo blaženoga Šebeščana Valfré, da je nekomi pobožnomi redovniki naznano angeo čuvar, da bo mogeo v kratkom časi vmreti i ostati tak dugo v purgatoriji, dokeč se ne opravi prva sveta meša za njegovo düšo. Redovnik se je razveselo nad tem naznanenjom. Včasi je naproso ednoga svojega sobrata, da naj darüje taki po njegovoj smrti sveto mešo za njegovo düšo. Sobrat njemi je to rad obečao. Malo kesnej je resan vmro. Ar je bilo ravno zajtra, se je mešnik včasi paščo v cerkev, obleke i mešüvao z velikov pobožnostjov i genjenostjov. Komaj je dokunčao sv. daritev i se v šegeštijj slačo, že se njemi je prikazao pokojni prijateo, obdan s slavov i ga pokarao zakaj je pozabo na svoje obečanje i ga *püsto trpeti v purgatoriji već kak edno leto.*

„Motiš se prijateo — njemi odgovori drugi ves začuden. Komaj si zdehno svojo dišo, pa sam včasi bežao v cerkev služiti sv. mešo i glej, ravno zdaj sam jo opravo. Tvoje telo je ešče toplo na mrtvečoj posteli“.

Kak da bi se preminoči zbüdo iz globokoga spanja, je začuden vsklikno: „Moj Bog! Kak strašne so purgatorijske moke! *Edna sama võra trplenja se mi vidi dugša kak leto dni!* Blagoslovljen bodi Bog, ki je tak okrajšao mojo pokoro; jezerokrat „Bog plati“ tebi, prelübi brat, za trüd i ljubav, štero si mi izkazao. Zdaj poletim v nebesa i bom proso Boga, da naj náj zdrüži tam gori, kak sva bila zdrüžena tüdi tü na zemli“.

* * *

Trajanje purgatorijskih mok se spreminja od võre do stoletja. Iz raznih prikazni smo zvedeli, da so ništerne düše bile tam samo kakšo võro ali den, drüge pa so mogle biti tam več let ali stoletij, dosta jih bo pa moglo tam trpeti do sodnjega dneva.

Inocencij III. je bio eden od najveških izvoljencov Gospodovih, ki so nosili rimsko tiaro (papina krona). Delao je goreče za čast božo i zveličanje düš, i dovršo čüdovita dela. Vküp je pozvao lateranski cerkveni zbor i vnogo včino za cerkveno prenovljenje. Z odločnostjov sv. Ivana Krstitela se je postavio proti zahtevam i terjatvam evropskih vladarov i zednim je obračao svojo pazlivost i skrb tüdi na Vzhod.

Po smrti se je prikazao sv. Lutgardi, ves obdan z ognjom i njoj povedao, da je obsojen v purgatorij do sodnjega dneva zavolo ništernih faling.

Kardinal Bellarmin je pravo, da ga préleti strah i groza, kda pomisli na te dogodek i se njemi pobüdiyo pobožna čüstva: Či papa — je pravo — vreden tak velike pohvale, ar je živo kak svetec v očeh lüdi, je obsojen na tak strašne moke do konca sveta, kaj se bo pa zgodilo z drugimi redovniki, dühovniki i verniki? Što ne trepeče od nog do glave pri misli na te moke i što ne bo preiskao tajne koticke svojega srca, da da bi iztrgao iz njega vsako najmenšo navezanost do stvari i se otreso vseh tüdi nezatnih faling?

* * *

V spisih sv. Perpetue, štera je spisala svetnica z vekšega tala sama te kda je bila v vozi, i ki so prelepi dokaz proti protestantom, da je naimo sv. cerkev že v tretjem veki svojega obstoja vervala v postoji v purgatoriji, nam pripovedavle svetnica, da je vidila svojega bratca, ki je vmro komaj 7 let star od raka, ki njemi je razjeo skoro ves obraz, vidila je — pravi — tüdi njega obsojenoga v tisto strašno ognjeno vozo. Pa dugo časa je bio tam, ar Je Perpetua pozabila moliti za njega. Premislimo malo to dejstvo. Deček, komaj sedem let star, vzgojen sveto i pobožno, dela dugo pokoro s strašnim betegom rakom, šteri njemi razjeda ves obraz. Pa to itak ne zadosta. Obsojen je ešče na dugi purgatorium, dokeč sestra nebi molila za njega. Trpo je neznanske bolečine, ar se je prikazao svojoj sestri v temnom kraju. Tü ga je mantrala silna žeja i na obrazi je ešče izda noso razjedalno rakrano. Poleg sebe je meo vrč friške vode ali vrč je bio višiši od njegove peršone. Nesrečnež se je mantrao, da bi do-

segno vodo i pogaso pekočo žejo, ali pri vsem svojem trudi ne mogoče doseči vode, ar je bio premali.

Sv. Avguštín dvatrestí let po smrti svoje svete matere Monike, kda je pisao svoje „Spovedi“, je proso čtevice svoje knjige, naj molijo za njo (Knjiga IX. poglavje 9. itd.) pa tudi nam se obrača k Bogi s presrčnov molitvov, ki tudi trda srca do skuz gene. Iz toga lahko sklepamo, da se je sveti Doktor ešče dvajset let po smrti svoje matere bojava, da bi znala biti izda v purgatoriji. Kakši navuk za nas, ki tak friško pozabimo na svoje preminoče. Pa tudi sami se tak malo bojimo bože pravičnosti. (Dale)

Glasi iz doma i sveta

— **Hotiza.** Ta podružnica je obslužavala pred belov nedelov tridnevno, na belo ali sprevodno nedelo, to je prvo po vuzmi pa je dala blagosloviti navi Marijin oltar, šteroga so njej kúpili njeni vrli Amerikanci. Vso pobožnost so opravili o. Ladislav, kapucin. Po blagoslovi je bio sprejem v Marijino družbo.

— **Katoličanska akcija v Čehoslovaškoj.** Po celom sveti, gde so katoličanci i gde ti majo goreče duhovnike, se vrši katoličanska akcija. „Ka je katoličanska akcija?“ Akcija diačka reč, po našem pomeni delo, vrlo, pridno delo za katoličanstvo. Švicarski list „Ecclesiastica“ v svojoj 15. št. od 14. aprila se bavi v prvoy vrsti s katoličanskov akcijov na Čehoslovaškom i to kak vzorno, kak mujštro pokaže vsem katoličancom. I to po vsoj pravici. Čehoslovaška kat. akcija ma pod vodstvom pušpekov združena vsa katoličanska društva i služi sledečim krasnim namenom: a) zgaja *popolne katoličance* za življenje; b) organizira vso delo, ki je potrebno za *obrambo* kat. vere; c) pitanja denesnjega časa prebrodi i da odgovor na nja; d) drži i podpira predavanja, tečaje od važnih kat. pitanj i kat. dela; e) poskrbi sredstva za skioptične predstave; f) pobriga se za složnost i edinost kat. društev i odstrani nastale svaje med njimi; g) zbira statistiko, štera se tiče katoličanski organizacij i teh delavnost potrdjava po raznih pokrajinah; h) zastopa po svojih pooblaščenih kat. ljudstvo pri oblasti i v ljudstva imeni izroča prošnje pa proteste, štere zagovarjajo pravice vseh katoličancov ali sami nešterih združenj; i) vrejuje romanja, slavnosti, združuje kat. pisatele, novinare, umetnike itd.; j) dela smilenosti opravlja pri zapuščenom, zavrženom narodi tak doma kak v tujini; k) posebno se pa briga za katoličansko mladino, je ta združena v kakša društva ali ne; i l) nazadnje postavlja odelenja z potrebnimi tajniki i pa zida katoličanske dome. — Že samo preštenje teh lepih namenov vužiga naše srce na ljubezen do kat. Materecerkve i je napunjava z

navdušenostjov za delo v njeno diko. Kelko lepoga se lahko navčimo z te akcije. Posebno lepo je pa sprejemanje delavnih kotrig v češko kat. akcijo. Delavne kotrige imenuje püšpek na predlog farnoga sveta. Predlagati se pa sme samo takša kotriga, štera je *verno* spunjavala svoje kat. dužnosti. Prle, kak se sprime, se mora *spovedati i prečistiti* i na to posebno *slovesno obečanje dati* za verno delo katoličanske vere. Gda to obečanje položi, dobi od püšpeka dekret, ka je imenüvana za delavno kotrigo. Ki pazljivo preče te program i premerja namene katoličanske akcije na Češkomo z delovanjom naše katoličanske akcije v Jugoslaviji, mora postati i malo premišljavati — pa tüdj dati odkritosrčen odgovor na to pitanje: je razlika med kat. akcijov v Čehoslovaškomo i med našov? Njegov odgovor se mora glasiti, da je razlika i to jako velika razlika. Prva v tom stoji, ka je naša kat. akcija ne tak razvita, ne tak široka i globoka kak češka. Naša niti polovico tistih namenov nema, kak jo majo Čehi. Druga velika razlika pa obstoji v tom, da se naša kat. akcija v vnoгих rečeh zgübila na zvünešnjost i dostakrat niti v drugom ne obstoji kak v imeni ali paradaj. Ali mogoče igre, telovadba, popevanje i popivanje, ki navadno zraven pride, kaj pomagajo za zgojitev katoličanskoga düha? Ali zagovorijo pravice katoličancov? Bodimo odkriti i priznajmo, da je pot češke kat. akcije prava i da se naša vu vnoгих rečeh mora po njej popraviti i ravnati. Mi mammo dosta družtev, ali vu vnoгих menjka goreči, katoličanski düh. Delajmo, trüdimo se, da ga dobimo.

Kralica majnika.

Znova nas je pozdravo lepi, zanimivi majnik. Zelena je že lepa okrožna slika narave; bogato okinčani z različnimi farbami dišeči rožic travniki nam predstavljajo lübeznivi i veseli prizor. Šošnja drevje, grmovje logov i veselo ftičje spevanje se razdalja iz zelenoga gaja. Vse cvete, vse je omlajeno i spodobno k detečmi življenji; ve je majnik rožnati mesec.

I kda se mi düša med dišečimi rožami v sprotolešnjem zraki sprehaja, pred menov zamigla druga lepša, bole dišeča roža. Roža, ali ne spomladna roža narave, štera či glih lepo cvete, denok hitro povehne, se posüši; nego roža druge, večne spomladi, štera nikdar nepovehne; štere sad je vekivečen. I što nebi znao, kakša roža migla pred menov? što nebi poznao najlepšo rožo majnika: Bl. Devico Marijo?!

Čütenja človeče düše so spodobne k sprotolešnjim mladikam drevja, na štere či zasije toplo sunce, se odprejo, ravno tak se godi s človečim srcom zavolo globokih mišlenj i čütenj. Či sera, meglena jesen zbüdi v nas miseo minlivosti in nas otpela na žalostno mesto purgatoriuma, te nam lepa spomlad zbüdi miseo neminlive spomladne lepote večnoga življenja.

I v sredini te misli večnoga življenja se blišči Kralica večnoga, rožnatnoga majnika : Bl. Devica Marija.

Či glih neprestano ljubimo i častimo Marijo, denok se v spomladi z naravov yred obnovi, omladi v naših srcah posebna lübezen i častenje do Bože Matere.

Vtrgnimo vsaki den v tom meseci edno-edno rožo iz svojega srca i denimo jo na Marijin oltar. Da, naj krasijo Marijin oltar rože naših jakosti sküпно z raznovrstnimi dišečimi rožicami veselega sprotoletja. Naj ne menka tam cvetlica poniznosti, lelija čistosti, rdeča roža lübezni naše. — Operimo si dūšo v kopelišči Jezušove sv. Krvi i okrepmo se s prejemanjom najsv. Oltarskoga Svestva.

To bo najlepša majniška pobožnost, za štero Marija obilno poplača nam.

Čteo sem nekde to, ka v Bozeni v cerkvi večne molbe ravno nad Oltarskim Svestvom je eden prelepi Marijin kep. Te kep kaže Kralico majnika z malim Jezušom na roki, ki drži v rokici grozd pred Marijov, iz šteroga Marija ravno edno jagodo trga. Ka je šteo izraziti malar s tem posebnim Marijinim kepom? Nikaj drügo ne, kak tesno vez, štera kralüje med bl. Devicov Marijov i najsv. Oltarskim Svestvom. Kak da bi mali Jezuš pravo Mariji med ponüvanjom njoj grozda : Oh moja mati, oh moja dobra mati, kak ljubim jaz tebé. Ti pa ne bojdi samo moja dobra mati, nego vsakomi človeki, šteroga sem jaz po svojoj smrti na križi odküpo. I da bi ti lübila vse moje odküplene dūše, zjednim se jaz ž njimi, naj vidiš v njih ne prosto samo nje, nego i mene. Ta dam sebe v Oltarskom Svestvi, iz šteroga do zaistino jeli moje telo, zaistino pili mojo krv. Tebe pa, dobra moja mati postavim za oskrbnico te gostilnice moje lübezni, ve sem od tebe dobo svoje telo, svojo krv, štero zdaj za hrano dam svojoj deci. — I Marija v znamenje tomi, ka je s svojim Božim Sinom popolnoma edne vole, ftrgne edno jagodo s toga skrivnostnoga grozda. — Glejte, te misli predstavlja te lepi kep Marijin.

Dragi čtevci ! Mesec majnik je Marijin mesec. Zato se pa z dvojnov skrbjov trüdimq vsaki den v njem vrelo počastiti našo nebesko Mater, — zročivši se v njeno obrambo.

Prosimo z detečim vüpanjom Kralico majnika, oskrbnico Jezušove gostilnice, da nam kem večkrat, posebno na konci našega življenja da Jezuša zaistino zavžiti, po smrtinas pa sprevodi v večno trpeče sprotoletje nebeske domovine.

Prestavo : BOGOSLAV.